

prieten? Cine e trădător? Cine spune adevărul? Cine minte?
Și la sfârșit, cine va supraviețui?

De când mi-am început munca de purtător de cuvânt, cronicar și biograf al Ștrengarilor, unii dintre voi s-au îndoit de acuratețea relatărilor mele. Oare nu sunt decât un alt scrib, care le atribuie altor persoane meritele muncii domnului Holmes? Cine sunt eu să povestesc aceste întâmplări? Vă spun sincer, am fost acolo. I-am cunoscut pe toți cei implicați. Și într-o zi, vă promit, îmi veți afla numele.

Deocamdată, sper doar să vă placă povestea.

Al vostru anonim,
Londra, Anglia
1955

CAPITOLUL ÎNTÂI

MOARTE LA MUZEU

În sala de lectură semicirculară a Bibliotecii Muzeului Britanic, Calico Finch studia manuscrisele vechi de secole aproape furios. Trecu un indicator argintiu peste un rând și își drese glasul cu un mârâit. Traduse și mormăi pe sub mustață, înainte să arunce manuscrisul deoparte și să se întindă după altul. Deși era smochinit și cu părul nins, cunoscutul arheolog emana energia unui bărbat mult mai tânăr.

Era târziu în noapte, cu mult după ora de închidere a muzeului. Dar poziția lui Finch venea cu anumite privilegii și printre ele se afla și accesul în bibliotecă la orice oră din zi sau din noapte.

Finch își petrecuse cea mai mare parte a vieții călătorind prin Europa și Orientul Mijlociu, ca să recupereze ruinele unor culturi străvechi. Participase la săpături în Wadi Biban el-Muluk, Roma, Efes și Atena. Spre deosebire de ceilalți colegi ai lui, el nu reușea să-și limiteze interesul la o singură cultură. Specialitatea lui Finch era întreaga antichitate occidentală!

Cercetând noua pagină cu indicatorul, oftă asemenea unui călător ostenit, care a găsit în sfârșit un han să se odihnească.

– Desigur, spuse el cu voce tare, ridicând capul din manuscris și băgând indicatorul în buzunar.

Scoase un jurnal mic și gros din buzunarul sacoului. Coperta acestuia era decorată cu ilustrația unei femei frumoase cu un arc și o tolbă de săgeți. Finch copie pasajul.

Din motive de sănătate, locuia în Londra, orașul său natal, de un an. La început fusese sigur că o să înnebunească. Dar apoi își amintise că fusese mereu pe drumuri, o destinație fiind mereu urmată de alta. Și apoi își amintise de *ea* – unul din cele mai mari mistere nerezolvate ale lumii – aici la Londra.

Prin anii 1840, Finch descoperise un fragment în latină despre ea, dar atât de vag încât îl uitase repede. Abia când se trezise blocat în Londra, ea i s-a cuibărit în creier din nou. Și-a amintit că admiratorii ei romani fuseseră prezenți pe aceste meleaguri cu șaisprezece secole în urmă și îi construiseră un tribut – un tribut demn de o zeiță! Oare rămășițele acestuia mai puteau fi găsite? Finch devenise atât de intrigat de acest subiect – adică ea, zeița – încât, într-o manieră tipică pentru el, curiozitatea i se transformă în pasiune, urmată repede de obsesie. Studiase și căutase zeița zilnic, fără oprire, timp de un an. Acum, în cele din urmă, găsisse cheia.

Fiind atât de absorbit, Finch nu auzi pașii de pe coridor până nu-și termină notițele. Închise iute manuscrisul și-l îngropă sub un teanc de lângă el. Închise și jurnalul, îl legă cu un șnur de piele, îl strecură înapoi în buzunar și se ridică în picioare.

Ridică un felinar de pe masă. Ilumina biblioteca vastă, care avea trei etaje pline cu cărți. Traversă camera și intră

într-un coridor. Nesigur de unde veneau pașii, se duse cu calm către holul aflat pe partea cealaltă a colecției grecești. Era un paznic la ieșirea aceea dacă avea nevoie de ajutor.

În ultimele săptămâni, în plimbările lui prin oraș, avusese o senzație distinctă că îl urmărea cineva, dar apoi respinse repede ideea aceasta. La urma urmei, nimeni nu știa că el caută zeița. Și totuși, cu trei zile în urmă, observase doi domni care așteptau în fața apartamentului său din Mayfair. Erau îmbrăcați elegant și discutau între ei, ca și cum ar fi purtat o conversație obișnuită. Cu toate astea, ieșeau în evidență în peisajul sărăcăcios al străzii. Unul din bărbați chiar i se părea cunoscut. Când îl văzură pe Finch, cei doi s-au întors și au plecat. De atunci, avusese mai multă grijă să își ascundă urmele.

Din spate se auziră sunete duble de pași pe coridor. Finch înjură pe sub mustață. Dacă ar fi fost mai tânăr, ar fi stat pe loc și i-ar fi înfruntat. Așa însă, grăbi pasul. Și pașii se auziră mai repede.

Finch știa că veneau după el. Scoase jurnalul din interiorul sacoului și căută un loc unde să îl ascundă. Trecu de statuia unui aruncător de disc, de busturi de marmură, de vase decorate cu siluete clasice. Când văzu sarcofagul deschis, dădu să arunce jurnalul în el; ar fi fost în siguranță acolo. Dar ceva nu-l lăsă. Continuă să alerge.

Se îndreptă către mausoleul care fusese adus de la Bodrum. Patru coloane cu vârfuri ionice se ridicau din mijlocul a trei pietre lună, înalte de șase metri. Trei statui – doi bărbați și o femeie – stăteau între coloane.

Gâfâind, Finch se opri la baza mausoleului și se aplecă. „Eu trebuie să o găsec, se gândi el. Imaginează-ți, se afla de secole sub acest oraș și nici un suflet nu ajunsese s-o descopere!“

Când Finch se ridică auzi o șoptă de deasupra. Ridică privirea și văzu bustul, un torso sculptat cu grație de Pytheos. Nu se putu abține să nu-i admire frumuseța chiar și când se clătină și veni cu capul înainte spre el.

Dacă Finch nu ar fi murit pe loc în urma impactului, ar fi observat un bărbat înalt cu o frunte lată, îmbrăcat cu o pelerină și pe cap cu un joben, care îl fixa cu privirea ca un vultur.

– Carter, percheziționează-l repede, ordonă el.

– Da, Profesore.

CAPITOLUL DOI

OZZIE ÎȘI CAUTĂ TATĂL

Într-o căsuță cu acoperiș de stuf din Wroxton, Anglia, Osgood Manning o studia pe strămătușa sa, Agatha. Aceasta se odihnea într-un fotoliu cu pernele umflate lângă un șemineu mare de piatră. Mirosul de pământ al buștenilor arși umplea camera.

Ozzie se ruga pentru cel mai mărunț semn de înțelegere. Dar bătrâna rămânea pierdută în gânduri, cu ochii limpezi, dar distanți.

– Vă rog, o imploră Ozzie din nou. Nu știți nimic despre el?

Strămătușa Agatha zâmbi vag, îi mângâie mâna slabă a tânărului înalt și fragil și se legănă.

Ozzie se strădui să nu plângă. Toate căutările lui, toate marile lui speranțe... și se terminase totul?

Rătăcea prin Oxfordshire de aproape o lună, căutându-și strămătușa, când un vânzător de legume din Banbury îi spusese că doamna Bentley din Wroxton are o prietenă în vârstă de care are grijă și care se numește Agatha. Ozzie mersese cinci kilometri pe jos prin ploaie în aceeași zi și le găsisese.

Inima îi sărise din piept când descoperise că într-adevăr era aceeași Agatha, sora bunicului său, pe care nu o văzuse de câțiva ani. Acum locuia cu doamna Bentley într-o căsuță de la poarta Abației din Wroxton și arăta exact așa cum și-o amintea: o femeie bine întreținută la vreo optzeci de ani cu ochi albaștri blânzi și pielea moale și pudrată.

Doamna Bentley îl întâmpinase pe Ozzie cu suspiciune, dar devenise mai prietenoasă când acesta îi explică motivul sosirii lui.

– Ea e singura mea rudă în viață până acum, din câte știu eu, îi spuse Ozzie cu multă tristețe. Prietenul lui, Wiggins, îl învățase puterea milei și o folosea acum la intensitate maximă. Agatha e singura mea șansă de a-l găsi pe tata.

Doamnei Bentley părea să îi fie milă de el, chiar și când dădu din cap.

– Dragul meu, mă tem că biata de ea n-a mai scos nici un cuvânt de un an de zile. Ochii ei și-au pierdut concentrarea cam tot de-atâta timp.

Dezamăgirea profundă a lui Ozzie o afectă atât de mult pe doamna Bentley, că insistă ca el să rămână la ceai.

– Cu siguranță pot face ceva să te ajut, spuse ea.

Asta fusese cu două zile în urmă. Acum, în timp ce stătea fixând-o cu privirea pe strămătușa sa, dorindu-și ca ea să vorbească, tot nu știa nimic despre tatăl lui. Toate întrebările pe care și le punea cu privire la el i se învârtteau în cap: trăia sau murise? Era deștept sau prost? Blând sau rău? Afectuos sau rece? Bogat sau sărac? Și întrebările mai vechi, care îl torturau, reveniră și ele: de ce, în doisprezece ani, tatăl lui nu

încercase niciodată să îl găsească? Nu-i păsa deloc de fiul său? După întrebările acestea, veneau cele către mama lui: de ce nu îi spusese mai multe despre tatăl său? Ce anume așteptase să îi dezvăluie la aniversarea lui de doisprezece ani? Și de ce trebuise să moară înainte de asta?

Ozzie își șterse lacrimile, un gest inutil, își dădu el seama, pentru că Agatha nu-i vedea lacrimile. Și doamna Bentley era ocupată la etaj.

Din nefericire, doamna Bentley nu-l ajutase deloc pe Ozzie. Nu știa aproape nimic despre rudele Agatheii, în afară de câteva povestioare despre fratele ei, bunicul lui Ozzie.

– Era foarte mândră de Winston, îi spusese doamna Bentley lui Ozzie în prima zi. Întotdeauna spunea că era suficient de deștept să fie diplomat, dar că în inima lui își dorise mereu să le predea copiilor. Se legănase în fața Agatheii și vorbise mai mult către andreele ei decât către Ozzie. Am întâlnit-o pe mama ta odată, dar mi-am dat seama imediat că e o tânără de treabă, inteligentă, bună la suflet și foarte frumoasă. Aggie a vrut mereu să facă mai multe pentru ea, dar mama ta era foarte independentă.

– Și tata? insistă Ozzie.

Doamna Bentley scuturase din cap.

– Dacă Aggie știa ceva despre tatăl tău, n-a spus nimănui. Se uitase la prietena ei și oftase. Mă tem că așa va rămâne. Ce păcat!

Pentru prima dată de când murise mama lui, Ozzie nu știa ce să facă. Irosise atât de mult timp și efort în căutarea lui, că nu se gândise niciodată ce se va întâmpla când se va

termina. Se simțea stors, de parcă i-ar fi scurs cineva tot sângele din corp.

Încă se mai simțea așa în timp ce ținea mâna moale și grăsună a strămătușii Agatha într-a sa.

De la etajul căsuței, Ozzie o auzi pe doamna Bentley strigându-l:

– Osgood, am găsit ceva care te-ar putea interesa.

Ozzie se scutură din transă și urcă treptele mici de lemn până la etajul al doilea.

Dintr-un cuțar vechi din dormitorul strămătușii Agatha, doamna Bentley scosese un dosar mare și prăfuit, din piele. Se uita la el încântată.

– Aproape uitasem. Draga de ea îl mai scotea din când în când.

– Ce conține? întrebă Ozzie.

– Amintiri, drăguță, amintiri. E caietul de amintiri al lui Aggie. Cred că au trecut cel puțin doi ani de când nu l-am mai văzut. Mi-a ieșit complet din minte.

Doamna Bentley îi dădu dosarul când Ozzie îngenunche lângă ea.

– Te las puțintel singur cu el. Poate găsești ceva acolo... ceva care să te ajute, spuse ea, gânditoare.

Ozzie îi mulțumi în timp ce ieșea din cameră.

Înăuntru găsi niște scrisori vechi, flori presate, o panglică, fotografia unui munte, o pagină dintr-o carte de partituri, o invitație la o petrecere din 1839, un meniu, o floare cusută în bob de orez pe o pânză îngustă, o fotografie cu bunicul lui cu o carte în mână, un articol decupat din ziar despre

căsătoria reginei Victoria cu prințul Albert, programul la o piesă în care juca Sir Henry Irving. Ozzie se opri când ajunse la o fotografie cu mama lui, îmbrăcată într-o rochie de vară, așezată pe o bancă într-un parc, alături de bunicul lui. Era mică și ochii ei zâmbeau către aparatul de fotografiat, în timp ce el îi zâmbea cu afecțiune. Ozzie înghiți în sec și își șterse ochii, apoi scoase fotografia din dosar și o îndesă în buzunar. Strămătușa Agatha nu va ști niciodată că lipsește.

Când Ozzie puse dosarul înapoi în cuțar, găsi pe fundul acestuia câteva tăieturi din reviste și ziare legate la un loc cu sfoară. Le scoase, dezlegă sfoara și se uită prin ele. Spre surprinderea lui, tot teancul conținea relatări despre Sherlock Holmes. Sub ele era un exemplar din Anuarul de Crăciun Beeton, care conținea nuvela doctorului Watson despre maestrul detectiv, *Un studiu în stacojiu*. Oare strămătușa Agatha era un fan al domnului Holmes? Ce coincidență stranie!

Apoi dintre pagini căzu o altă fotografie: o imagine a mamei lui, tânără și așezată în mod dramatic în fața unei trăsuri. Dar de data asta, lui Ozzie nu-i plăcu ceva la fotografie... mama lui părea să flirteze cu cineva din spatele aparatului de fotografiat.

Deodată își dădu seama. Toate tăieturile păstrate erau despre domnul Holmes – și fotografia mamei lui era printre ele!

Ozzie alergă în jos pe scări către doamna Bentley, aproape gâfâind.

– V-a vorbit vreodată strămătușa Agatha de Domnul?

Tonul ascuțit al vocii lui o sperie.

– Cine, dragă?